

**ЮГОЗАПАДЕН УНИВЕРСИТЕТ „НЕОФИТ РИЛСКИ”  
ФИЛОСОФСКИ ФАКУЛТЕТ  
КАТЕДРА „ФИЛОСОФИЯ”**

## **А В Т О Р Е Ф Е Р А Т**

на дисертация за присъждане на образователната и научна степен „доктор”  
Професионално направление: 2.3. Философия  
Научна специалност: История на философията

### **ЕРОСЪТ ВЪВ ФЕНОМЕНОЛОГИЧЕН КОНТЕКСТ**

**Докторант:  
Невена Василева Крумова**

**Научен ръководител:  
Проф. дфн Валентин Канавров**

Благоевград, 2018

Дисертационният труд е обсъден и одобрен за защита на заседание на Катедра „Философия” към Философски факултет на Югозападен университет „Неофит Рилски”, проведено на 18.06.2018 г.

Защитата на дисертационния труд ще се състои на 17.09.2018 г. в зала № 412 на УК1 на Югозападен университет „Неофит Рилски” пред жури в състав:

**Научно жури:**

**проф. д-р Иван Камбуров**

**доц. д-р Майя Георгиева**

**проф. дфн Нина Димитрова**

**доц. д-р Татяна Батулева-Кънчева**

**проф. дфн Валентин Канавров**

Дисертационният труд е в обем от 173 стр. и се състои от увод, три глави, заключение и литература. Литературата съдържа 96 заглавия – 92 на кирилица и 4 на латиница.

## СЪДЪРЖАНИЕ НА ДИСЕРТАЦИЯТА

**УВОД /стр. 3/**

### **1. ГЕНЕАЛОГИЯ НА СМИСЪЛА НА ЕРОСА В ЗАПАДНОЕВРОПЕЙСКАТА ФИЛОСОФИЯ /стр. 7/**

- 1.1. Предфилософски инвенции на Ероса /стр. 8/
- 1.2. Еросът във философията на Платон и Аристотел /стр. 11/
- 1.3. Идеята за „Божията любов“ в европейската християнска философия /стр. 28/
  - 1.3.1 „Божията любов“ в западнокристиянската философия /стр. 31/
  - 1.3.2 „Божията любов“ в руската религиозна философия /стр. 40/
- 1.4. Новото време и „изгонването“ на Ероса от философския топос /стр. 47/
- 1.5. Еросът в парадигмата на несъзнаваното /стр. 52/

### **2. ОСНОВИ НА ЕДНА ФЕНОМЕНОЛОГИЯ НА ЕРОСА /стр. 70/**

- 2.1. Виртуалното битие на Ероса /стр. 75/
- 2.2. Определеност и неопределеност на Ероса /стр. 88/
- 2.3. „Божията любов“ в един свят без Бог? /стр. 110/
- 2.4. Еротичната валидност на истината /стр. 129/

### **3. ВРЕМЕ И ЕРОС – ВИРТУАЛНОСТ, МЕДИАЦИЯ, Д/ДРУГОСТ /стр. 144/**

- 3.1. Времето като необходим априорен наглед (Кант) /стр. 144/
- 3.2. Две противоположни метафизични твърдения, свързани с разбирането за Време (Ингарден) /стр. 153/
- 3.3. Времето като *Кайрос* (Бенямин) /стр. 156/
- 3.4. Човекът като медиация на Д/другостта между Време и Ерос /стр. 161/

**ЗАКЛЮЧЕНИЕ /стр. 165/**

**ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА /стр. 168/**

## **ОБЕКТ, ПРЕДМЕТ, ЦЕЛ, ЗАДАЧИ, ТЕЗА И АКТУАЛНОСТ НА ИЗСЛЕДВАНЕТО**

**Обект** на изследването е идеята за философски Ерос в западноевропейската философия. **Предмет** на изследването е феноменологичната интерпретация на Ерос, чрез която той може да бъде осмислен и разбран в контекста на една съвременна концепция за феноменология, която демонстрира функционирането на „виртуалното битие“ на един обект в теорията на феноменологическа онтология от Сартров тип.

**Основната теза на настоящето изследване е феноменологичното реконструиране на същността на философския Ерос и неговото функциониране като медиативен философски проблем в структурната динамика на виртуалното в една възможна феноменология от Сартров тип.** Последователно се извеждат характеристики за двустранната битийност на Ерос – като виртуалност на Ерос като битие-в-себе-си и насочеността на битието спрямо съзнанието (битие-за-себе си). Последната интерпретация предполага експликацията на еротичната верифицируемост на истината в интенционалния акт на съзнанието, разбиран като междуиндивиден феномен. По този начин се създава ново виртуално измерение на битието-в-себе-си.

**Методологията** на настоящето изследване е историко-философският прочит и анализ на генезиса на философския Ерос в западноевропейската парадигма. Осъществени са херменевтично-феноменологична реконструкция на проблема в неговата философска поставеност, както и сравнение с появата му в емпиричните хуманитарни науки.

**Актуалността** на настоящето изследване се предполага от необходимостта за преосмисляне и насочване на осъщественото методологическо конструиране на Ерос за интерпретация на съдържащите се философски предмети в съвременното поле на философията, както и от опита за възвръщане на философския статус на Ерос в съвременното философстване. Съвременните изследвания поставят проблема за Ерос, но в хуманитарно-емпиричен контекст, а не в неговата чиста философичност. Един от примерите за модерно изследване на проявлението на Ерос в психоаналитичната парадигма е разгледан и в настоящата дисертация (Джеймс Холис – *Райският проект*).

В полето на чистата философска рефлексия самото питане за промяна на статуса на философски Ерос предполага възвръщане на философстването към неговата автентична диалогова динамика. Тази динамика на философското мислене се корени в античните рефлексии. Предпоства се необходимостта от това съвременният философски диалог да се отправи към автентичната проблематика на античността. Разбулва се битието на философията в-себе-си, в живия диалог между съвременните философски теории и изконните антични първоначала на европейското мислене.

**Цел** на дисертационния труд е да проследи и изследва конструирането на философския Ерос като екзистенциално-виртуалистки феномен с акцент върху концептуалната актуалност на подобен тип конструиране. За изпълнението на целта в настоящия труд са поставени и някои **основни задачи**, които в генеративен план следват структурата на съдържанието.

## ОБЩА ХАРАКТЕРИСТИКА НА ДИСЕРТАЦИОННИЯ ТРУД

Настоящата дисертационна тема предпоставя експликацията на Ерос като чист философски проблем, а не като емпирично битие, енергия или проявленията му, както би се разглеждал в емпиричните хуманитарни науки. Така основа за този труд е обхващането на философската есенция на Ерос. Чрез този тип полагане на Ерос се налага виртуалисткото разглеждане на битието му, за да се диференцира от всички други възможни негови хуманитарни извеждания. От друга страна, феноменологичното в контекста на разглеждане на Ерос не се разбира в Хусерловия тип феноменология, а чрез Сартровата рефлексия върху нея, тъй като виртуалното е поставено като проблем именно в нея. Връзката между Сартровата теория и Хайдегеровата битийна метафизика поставят предизвикателството за дефиниция на проблема през призмата на три различни философски концепта – виртуалистко-познавателния подход от Кантов тип; битийната метафизика на Хайдегер и феноменологичния подход на Сартр.

Първата глава от дисертационния труд представя генеалогията на философския Ерос в историко-философски контекст. Изведени са предфилософските интенции към проблема, както и се открояват две противопоставящи се позиции спрямо философския Ерос при Платон и Аристотел. Особено внимание се обръща на обвързаната с християнската философия кристализация на трансформирането на Ерос в „Божия любов“ (*agape*). Съществен момент е проблематизирането на „изгонването“ на Ерос от философския топос в развитието на просвещенската философия, абсолютизираща разума. След изкристализиране на философските прояви на Ерос се разглежда неговата ситуираност в емпиричните хуманитарни науки. Всички тези историко-философски прояви на Ерос са своеобразни екзистенциали в тектоничността на духовната битийност.

Във всеки човек е заложена а priori възможността да познава „истински съществуващото“, макар само малцина да я постигат. Разкриването на тази възможност изисква пълния потенциал на човека, участие на цялото му същество. В текста е обърнато внимание на Платоновия диалог *Федър*, където се говори за Ерос като сила, имаща роля в установяването на хармонията между двата свята – божественния и този на хората. Този пример е достатъчен, за да се види как божественото и човешко достигат своето сливане, как тези два свята са свързани чрез еротичното, вътрешната им връзка би била нарушена и биха били разкъсани за винаги, ако не съществуваха силите на

Ероса. В Платоновата концепция философите са тези, който най-ясно и силно разбират връзките, изграждащи цялостта и извървяват пътя, възможен благодарение на Ероса.

На основата на тези определения се прави релация със заключението на Грегорио Лури, че Ерос е „преди всичко „отправяне към“<sup>1</sup> и това „отправяне към“ е едновременно копнеж за преодоляването на нещо липсващо от една страна, а от друга – за придобиването „на по-завършена форма“ (пак там). Еросът е онова междинно състояние между желанието и удовлетворението, затова е толкова трудно уловимо. Ерос няма „собствен подслон и винаги търси убежище“ (пак там). Дори по отношение на философското питане, Ерос не е намерил там своя дом, за разлика от Логоса. Ерос продължава да стои в междинна позиция, с обърнато лице към философията, но наполовина свързан с мита или с религията, или с психологията, разбираан само като предмет само на индивидуалните процеси, без досег с същинската философска проблематика.

Самата проблематика за Ерос е запазила този елемент на двойственост и също така е останала „скитаща“ в научните теории, търсеща свое място. Идеята за философски Ерос в западноевропейската мисловност е насочена към философската проблематика, към същината на философското питане, но сякаш не е напълно достойна за нея. Въпросът за Ерос се луга сред различните мисловни конструкции и търси свое място, но предварително е обречен на „бездомност“. Така се поставя необходимостта от осветляване и разбулване на въпроса за философския Ерос от съвременните теории. Възможен път за това би била интерпретация за витруалното и съвременна концептуализация на феноменологията, базирана на Сартровия опит за феноменологическа онтология.

В трети параграф на първа глава се извежда идеята за „Божията любов“. Тя има своите начала в ранното средновековие, но продължава да съществува много след това, намира почва за развитие и в руската религиозна философия, чрез която придобива съществено различен екзистенциално религиозен облик, например в лицето на Бердяев, Соловьев, Вишеславцев, Розанов и други. Може ли тогава да се мисли идеята за „Божията любов“ като една своеобразна кристализация на духовността? В лицето на християнството, Ерос бива преобразуван в различни параметри от тези, които е имал

---

<sup>1</sup> Лури, Г. 2012, Въведение в речника на Платон, София: Издателство „Нов български университет“, с. 144.

през античността. Ще се направи опит за проследяване на тези корени през произведенията на Августин, поставили началата на християнския мироглед, както и през други християнски автори, при които идеята за Ероса, е преобразувана като агапе и нейната онтологична обосновка. Идеята за агапе се намира и в *Подвижическите слова* на Исаак Сириянин, в думите на Майка Гавриила, при представителите на Руската религиозна философия, при всички тях Еросът носи облика на „Божията любов“ агапе и има своето онтологично основание.

Еросът не е противоположно на разума понятие, но въпреки това той сякаш отстъпва или бива прогонен от сцената именно тогава, когато разумът успява да достигне своя връх и да разгърне потенциала на своите възможности в мисленето. Донякъде с краха на разума при Ницше, след безмилостната му атака към Аполоновото начало, Еросът започва отново да влиза във философската проблематика чрез Дионисиевото. Абсолютният разум и отношението на Ерос към абсолюта – това е взаимовръзката, която ни интересува в настоящето изследване. За Канауров „Разумът винаги предполага Бога и се стреми към него. Разумът е невъзможен без Бога“<sup>2</sup>. Както се проследява в текста от връзката между Ерос и идеята за „Божията любов“, Еросът е съвсем на място си, когато става въпрос за абсолюта. Ако „Разумът предполага Бога“, то може да се посочи, че молитвата е еротичното единение с Бога.

В параграф 1.5. „Еросът в парадигмата на несъзнаваното“ се осъществява анализ на класически и съвременни психоаналитични модели на интерпретация на Ерос. Проблематизирани са специфични тези от Фройд, Юнг и Джеймс Холис. Холис обръща внимание на това, че липсва трансцендентност в психоаналитичния подход, но и подчертава, че трансцендентност не липсва в същината на проблематиката, свързана с Ерос. Холис добавя, че е погрешно в днешно време разбирането на Ерос само като еротичното, сведено единствено до стихийния смисъл на желанието за връзка. Подчертава, че сексуалността също може да има еротичен мотив, но Ерос е далеч „по-богат на дефиниции“ от това. Едната страна на еротичното е наличието на божествен елемент, този елемент също може да има много и различни форми, като някои от тях са профанизирани, други тривиални и т.н. Освен еротично, поставено във връзка със сексуалността, съвременето ни забравя за многоликостта на Ерос и съответно формите на еротичното като действие и човешки акт: музиката може да е еротична, молитвата

---

<sup>2</sup> Канауров, В., 1994, Размирието на разума, София: Издателство „Св. Климент Охридски“, с. 9..



може да е еротична, насилието може да е диктувано от еротичното, езикът може да е еротичен.

Идеята за цялостната личност, така както е поставена от Юнг и интерпретирана от последователите му е нещо отвъд съзнаваното, отвъд граници на познание на Аз-а, отвъд волята на разума, с която той действа. Цялостната личност е отвъдност за познанието, трансценденталност, така както е и Бог. Волята, която движи цялостната личност, е над моята „воля“ на разумния осъзнат Аз. Да усещам волята, по която се движи цялостната личност, е нещо отвъд (над), нещо трансцендентално по отношение на Аз-а. Но това отвъдно оказва влияние на действието, на поведението на Аз-а. Тези скрити съдържания биват осъзнавани в една или друга степен, но е невъзможно да бъдат разкрити в цялото.

Цялостната личност е вид трансцендентна по отношение на Аз-а и всяко едно активиране, разширяване на осъзнатостта, каквото би могло да се случи във връзката с Другия, може да бъде скок към едно друго разбиране на неопредметения Ерос. Това е възможно само когато връзката не търси Другия като цел, като „Магичен друг“, като предметеност, а напротив, – когато въпросът за личността се превърне във въпрос за „цялостната личност“, тогава вече имаме елемент на трансценденталност. Когато се стигне до въпроса за цялото, се полага и възможността за мислене на някаква метафизичност. Тук е полето, в което може да се излезе от рамките на психологичното питане за Ерос и да се направи крачка към метафизичното питане (метафизиката).

Историко-философската реконструкция на идеята Ерос в западноевропейската философия, експлицира възможността за по-дълбоката ѝ проблематизация, както и разкрива необходимостта от преосмисляне функционирането и изобщо като философски проблем, чрез опита за възможна интерпретация на виртуалното във феноменологическа конструкция от Сартров тип. Изводите от първата глава показват, че чрез изследването на генеалогията на философския Ерос се очерта интерпретативен херменевтичен хоризонт за възможните екзистенциали на Ерос: като митичен образ, като „Божия любов“, като ирационална страст, която няма място в същностното философско питане, като енергия в несъзнаваното, която е предмет за емпирични изследвания.

Във втора глава „Основи на една феноменология на Ероса“ се прави опит за изследване на възможностите за битиен Ерос, определяне на границите на тези

възможности, както и характеристиките му – предметеност и неопредметеност на неговото битие. Изследва се явяването на битието на Ерос, посредством характеристиките му в интенционалността на съзнанието.

Предпоства се идеята за диферентните методи спрямо проблема философски Ерос, както и строгото отношение – метод на изследване и проблем на изследване. С последното става наличен въпросът, дали методът на изследване променя същностното, смисловото съдържание на проблема за философския Ерос, или напротив – то се запазва. Последното е представено в идеята за *Божията любов в един свят без Бог?*.

Във втора глава последователно се извеждат характеристики на битието на Ерос – предметен и неопредметен.

**Предметен Ерос** – насочен към нещо определено. Предметеността на Ерос е „сладострастната любов към начините на съществуване“ (Сартр 1998: 106), предметената страна на сексуалните желания. В Платоновите диалози това е земната Афродита.

**Неопредметен Ерос** – насочен към нещо същностно неопределено. Сублимирането е начин за проникването на Ероса от предметената страна на сексуалните желания към неопредметената страна на духовния свят на човека, приемайки формата на философски Ерос. Неопредметеният Ерос е този, който витае в една влюбеност в *Битието* или към Бога, както се видя при описанията на „Божията любов“ от Исаак Сириин. Витаене във влюбеност към „сериозната и фундаментална любов към Битието“<sup>3</sup>.

Предметеността на Ерос е „сладострастната любов към начините на съществуване“, а неговата неопредметеност е насочена към едно витаене във влюбеност към „сериозната и фундаментална любов към Битието“ (пак там).

В главата се проследява еротичната валидност на истината като междуиндивиден феномен, онагледяващата функционирането на изведеното виртуално битие на Ерос. Така се разкрива възможността за интерпретация на действителността на метода сам по себе си.

---

<sup>3</sup> Сартр, Ж.-П., 1998, Истина и съществуване, София: Издателство „Сонм“, с. 106.

**Еротичната валидност на познанието** е неговата верификация по отношение на истината, жива истина е тази, която е ангажирана към другия – тя е еротично валидна; другият вид истина е тази, която се основава на фактичност, изгубила е еротичната си валидност и е мъртва.

Ангажираната истина е еротично желана и обвързана в даряването към другия като „междуиндивиден феномен“. Така познаването е не просто акт на познаващия и обектите в света, а познаването като отношение, свързано с другия.

Езикът е форма на виртуалистки екзистенциализъм, когато се разбира като междуиндивиден феномен. Той трансцендира към истината чрез търсенето на обективност в нея. Трансцендирането е излизането от субективността в търсене на абсолютния субект в даряването, насочено към другия като междуиндивиден феномен. Този процес на търсене и говорене на езика е виртуалната екзистенция на човека. Така погледнато, Езикът е виртуално екзистенциално битие, насочено към познанието. Еросът е един неспирен стремеж. Истинската същност на Ероса е в това да бъде насочен към недостижими цели, може да има и други леснодостъпни цели, но само когато е устрем към недостижимото, Еросът става причина за разгръщането на възможностите на човека.

Двустранната битийност на Ерос се развива, от една страна, като виртуалност на Ерос като битие-в-себе-си и от друга – като насочеността на битието спрямо съзнанието (битие-за-себе си). В последния параграф на главата се извежда еротичната верифицираност на истината в интенционалния акт на съзнанието, разбиран като междуиндивиден феномен. По този начин се създава ново виртуално измерение на битието-в-себе-си.

Положените изначално питання и въпроси довеждат до преинтерпретация на идеята за философски Ерос и поставят въпроса за общия дух на съдържанието на философска проблематика с интенция към преоткриване на историко-философския ѝ граничен топос. С тези изначални рефлексии възникнаха няколко въпроса за изясняването на възможни взаимоотношения и връзки:

- между феноменология и метафизика;
- между метафизиката от познавателен и метафизика от битийен тип;

- между битийна метафизка и онтология;
- между феноменология и онтология.

В допълнение на това и ролята на „виртуалното“ като познавателен елемент и като битийен елемент. Смесовото проследяване на тези въпроси до същностните им отношения, може да доведе до извеждането на едно напълно ново структурно подреждане на съвременните концепции във философията. Настоящото изследване не се справя с тази задача, то остава само в предверието на една такава проблематика, опитва се само да постави въпросите, тръгвайки от изследването на един философски обект и намирайки смисловите връзки в различните подходи към него.

Обектът на изследването си остава забулен и не напълно разкрит. Опитът за феноменологичната интерпретация на Ероса чрез феноменологическа теория от Сартров тип се наложи заради осмислянето на Ерос като виртуално битийстващ в света. Както и предизвикателството да се проследят връзките, които могат да се направят между „виртуалното“, изведено като „абсолютен“ субект в *Истина и съществуване* на Сартр и възможностите на виртуалисткия трансцендентализъм, поставен като познавателен концепт от Валентин Канавров.

В третата глава „Време и Ерос – виртуалност, медиация, Д/другост“ се извежда необходимостта от изследване на Време и Ерос в смисловата поставеност на двойка начала. Така те се експлицират в битийен, познавателен и антропоцентристки контекст с цел кристализиране на идеите, функциониращи в мисленето на философската конструкция, обособила се около понятието Ерос. Изследва се функционалността на общото извеждане на битието за Ерос в релация с философските рефлексии, засягащи времето.

Времето е разгледано при Кант като необходим чист априорен наглед, представят се две противоположни метафизични твърдения, свързани с разбирането за време при Ингарден, поставен е и въпросът за времето като *Кайрос* при Бенямин. Положени са основните граници, в които може да се осъществи срещата с Другия и Другостта, като форма на отвъдност на трансценденцията на субективното познание. Това са поставените за човешкото граници от Ерос и Време.

Идеите на Бенямин, разгледани в параграф 3.3. са интерпретативна основа, отправена към изведените положения за Ерос като обект с „виртуалното битие“ с

опредметена и неопредметена насоченост, поставен в теория на феноменологическа онтология от Сартров тип. Проблематичността на космологичната страна на Ерос, която изчезва в съвременната философия, може да се разбули чрез Беняминовите интуиции за тъждеството на истината в двойствеността на времето. Последното е разделено като „сега на познаваемостта на логическо време“ и „безвременната валидност на завършеното състояние на света“. Основната характеристика на Ерос като медиация, обединяваща човешкото и божественото във времево отношение го прави именно *кайросно* присъстващ в битието.

Друга важна за изследването формулировка, отнасяща се до съществените черти на кайрос е „подарък“. Това кайросово определение ни препраща към Сартровата идея за „даряването“ на истината в междуиндивидния акт на преодоляване на субективността. Еросът като стремеж към истината, като верификация на истинността в междуиндивидния акт на даряване на „живата истина“ се опитва да постигне „завършеното състояние на света“. Това става възможно за човека в неговото *сега* на логическото време, само ако отвори вратата на това своеобразно сливане в кайроса, там може да се реализира Ерос като „сериозната и фундаментална любов към Битието“<sup>4</sup>. Така космологичната страна на Ерос, като свързващ световото и надсветовото, се проявява чрез човека, това реализира в битието на Ерос едновременното виртуално присъствие на антропологичната и космологичната му характеристика

Стига се до извода, че когато мисленето е изправено пред изследването на един философски обект, то неминуемо е изправено пред поставянето на няколко неизбежни изследователски въпроса. Подобен въпрос е за тектоничността на кристализациите на философския обект в историко-философски план, този въпрос е обект на изследване в първата глава. Има ли този предмет свои екзистенциали, така както Канавров описва хитростта, алтернативата, болестта, нищетата и крахът като екзистенциали на разума, като философски предмет, важи ли това за всеки един философски предмет? Друг такъв въпрос е дали същностно се променя обектът на изследването от отношението на изследователския подход към него, подобна връзка е проверена в параграфа 2.3. „Божията любов в един свят без Бог?“ във втора глава от изследването.

---

<sup>4</sup> Сартр, Ж.-П., 1998, Истина и съществуване, София: Издателство „Сонм“, с. 106

Съизмеримостта на въпросния обект с времето своеобразно се наложи в процеса на изследването, отключвайки пред питането още концептуални въпроси, резултат на това питане е третата глава. Там последователно се разглеждаха времето, като априорна необходимост при Кант и отношението на Ерос-Време в познавателен концепт. Разглеждат се и взаимоотношението във смисловата свързаност на двойка Ерос-Време, чрез двете противоположни метафизични твърдения, свързани с разбирането за време при Ингарден. Въпросът за времето като Кайрос при Бенямин, поставя основа за една още задълбочена интерпретация на вече изведените във втора глава битийни измерения на Ерос, чрез осмислянето им от през Сартровата теория.

Така трите глави на дисертацията проследяват генеалогията на философски Ерос, като история на явяването на възможните негови екзистенциали, общото извеждане на битието на Ерос и проявите му като феномен и релация с философските рефлексии, засягащи времето.

В параграф 3.4. „Човекът като медиация на Д/другостта между време и Ерос“ от третата глава са положени основните граници, в които може да се осъществи срещата с Другия и Другостта, като форма на отвъдност на трансценденцията и преодоляване на субективното познание. Това са поставените за човешкото граници от Ерос и Време. Така се обуславя двойната медиативност на Ерос, веднъж като интенция вътре в човека, проявяващ антропологичната си страна и след това като интенция да се надскочи човешкото – проявление на космологичната му страна. Опитът да се изследва битието на един философски предмет, засяга и разбулването на битието на самата философия в-себе-си, този опит е възможен само в стремежа да се търси цялостност в един жив диалог между съвременните философски теории и изконните антични първоначала на европейското мислене.

## САМООЦЕНКА ЗА ПРИНОСНИТЕ МОМЕНТИ В ДИСЕРТАЦИОННИЯ ТРУД

1. Изграждане на теоретични основи на една философия на Ероса чрез демонстрационна интерпретация на виртуалното и темпоралното във възможна феноменологична конструкция от Сартров тип, която извежда фундаменталната типика на Ерос като философски феномен в полето на метафизична парадигмалност.
2. Реконструкция на топологичната генеалогия на Ерос в историко-философски план през основополагащи и систематично открити концепти и философеми: неговото митологично пораждање, античната му битийност, „божията любов“, „изгонването на Ерос от философското поле“, генеративността му в психоаналитичните теории, постмодерното му възкресяване като порив към трансценденцията.
3. Извеждане на два битийни модуса на Ерос – предметен и неопредметен Ерос, – които функционират като обща медиативност за автентично философстване спрямо трансценденцията; интерпретативно генерализиране на функционирането на Ерос като метафизично медиативна инстанция.
4. Открояване на антропологична проекция на Ерос като медиативна призма за осмисляне на същността на човека в познавателна и личностна насоченост: формулиране на еротичната верифицираност на истината в интенционалния акт на съзнанието, разбиран като междуиндивиден феномен.

## ПУБЛИКАЦИИ ПО ДИСЕРТАЦИЯТА:

### Публикации по темата на дисертацията:

1. **Крумова, Н.**, 2016. *Ерос и Време*. В: научен сборник „Назад към метафизиката“, Благоевград: Университетско издателство „Неофит Рилски“ с. 170 – 182.
2. **Крумова, Н.**, 2016. *Параметри на Ероса между несъзнаваното и трансценденталното*. В: сп. Философия, кн. 4/2016. София: Изд. „Аз-Буки“, с. 409 – 417.
3. **Крумова, Н.**, 2016. *Основи на една философия на Ероса*. В: Годишник на катедра „Философски и политически науки“, Благоевград: Университетско издателство „Неофит Рилски“ с. 9-20.
4. **Крумова, Н.**, 2016. *Еротичното като междуиндивиден феномен на езика*. В: научен сборник „Език и познание“ на СУ – (под печат).
5. **Крумова, Н.**, 2015. *Еротичната валидност на истината, като междуиндивиден феномен*. В: сп. Философски алтернативи, кн. 6/2015. София: Изд. БАН, с. 50 – 58.
6. **Крумова, Н.**, 2015. *Еросът и Възвишеното*. В: сп. Философия, кн. 1/2015. София: Изд. „Аз-Буки“, с. 9 – 27.
7. **Крумова, Н.**, 2015. *Метафизичен поглед към един неопредметен Ерос*. В: Сб. „Научният Еверест – мечта или реалност“, София: Изд. Авангард Прима, с. 187 – 192.

### Публикации, свързани с темата на дисертацията:

1. **Крумова, Н.**, 2017. *Метафорите на Ерос*. В: сп. Философски алтернативи, кн. 2-3/2017. София: Изд. БАН, с. 214 – 222.
2. **Крумова, Н.**, 2016. *Любовта към живота в езика на магическия реализъм*. В: сб. „Магически реализъм“ – (под печат).



**ЦИТИРАНИЯ:**

**Канавров, Валентин**, Пътища на трансценденталния схематизъм, 2015, София: Издателство Изток-Запад – с. 336

**Seubert, Harald**, Back to Metaphysics, Philosophischer Literaturanzeiger 70, 2017/3 – S. 266.